

TOLDALAGI PÁL VERSEI

GALAMBNAK

Mindent csak érted: csontot és velőt,
amíg a testem cafatokká válik,
utána pedig por leszen,
sokáig, a feltámadásig,

mikor a sírból felkelő
testek újból ragyogni fognak.
Sugárzó, szép hadoszlopok!
Majd megkereslek, s kézen foglak,

mert a feltámadt ember is
hogyan lehetne társa nélkül, —
így szólok hozzák, és fogadd
e szavakat engesztelésül.

A DOLGOK SZÍVÉIG

Valamilyen vérpadra készülök,
hol nincs bakó és nem folyik a vér.
Mi ez a felfokozottság érzése, ez
az égő házak vad tüzeinél
nagyobb forróságot okádó
heves élettűz: látni még
összesűrítve a világot,
mikor a szám, a mennyiség

semmivé válik, a tekintet
a dolgok szívéig hatol.
Hogy mi történt velem, nem értem.
Időnként hallom, hogy dalol
a világúr, angyali kórus
és foszlányaival befed,
sajátmagam elől is eltakarva
a mezitelenységemet,

mert minden vezeklő: elítélt,
s ami rajta volt, leveti,
nem parancsból, sajátmagától;
letérdel és a tettei
poroszlóivá válva állnak
körötte — Ez a pillanat,
amikor is a megbocsájtást
esdő szó szinte kiszakad

belőlünk és magunkra hagyva
kering egy ideig tovább.
Szegény madár, szegény madárka,
hogyan ismerhetné otthonát.

VASADI PÉTER VERSEI

A CSEND GÖDRÉBEN

Partján mosódik a csend körülöttem
Egymásra hullnak árnyak és zajok
Akár a víz, a fény is ellenáll ma
ahogy sodrával összehajolok

Itt bent sötét van
Barna keretben tejfehér a csend
mely a redőnyön áttolt fémlapokra
ezüstszélekekkel ül s az éleken
felgyül s lecsurran

Eltávozó nap
utolsó fénye néma robbanásként
végighasít egy száradó mezőt
A dombon sorban villogó kereszttek
lelepleznek egy máló temetőt

Mint fordított kúp, csúccsal lefelé
egyre mélyül szívemben az űr
melyet megtöltesz viaszlassúsággal
cseppként gördülve, omlón, egyedül

ÖNARCKÉP

Teremtettél a szelek táncosának
teremtettél idomtalan s konoknak
hogy föld gyöngéd csodája s példa légy
az égkarzatra tódult csillagoknak